



Denk aan het milieu. Denk na voor je print!

De vlotheid waarmee levensbeëindiging wordt toegepast, moet ons zorgen baren

OPINIE

2/10/13 - 09u28

"De vlotheid waarmee levensbeëindiging wordt toegepast, moet ons zorgen baren", vindt Raf De Rycke, de voorzitter van de organisatie Broeders van Liefde.

De casus waarbij na een mislukte geslachtsveranderingsoperatie euthanasie wordt gepleegd omwille van ondraaglijk psychisch lijden roept vragen op. Het blijft altijd delicaat om een casus te evalueren op basis van een krantenartikel. Zonder te oordelen of te veroordelen kunnen een aantal algemene beschouwingen worden geformuleerd.

In principe valt ondraaglijk psychisch lijden onder de huidige euthanasiewet. Een specifieke uitbreiding of verfijning zoals door sommigen wordt voorgesteld voor minderjarigen en dementerenden, is niet nodig voor psychiatrische patiënten in een niet-terminale fase.

Bij de toepassing van de euthanasiewet is het evenwel helemaal niet zo eenvoudig omdat we hier stoten op het paradoxale karakter van de combinatie van de wettelijke voorwaarden. In veel situaties sluiten de voorwaarden van wilsbekwaamheid en ernstige psychiatrische aandoening elkaar uit. De aandoening kan immers de wilsbekwaamheid van de patiënt ernstig aantasten.

Bovendien kan de wens om te sterven het gevolg zijn van de psychiatrische aandoening en bijgevolg niet de uitdrukking van een overwogen en vrijwillig verzoek.

Medische grondslag

Als we even abstractie maken van het paradoxale karakter van de wettelijke voorwaarden blijft de vraag of ingeval van identiteitscrisis het wel degelijk gaat over aanhoudend en ondraaglijk psychisch lijden dat niet gelenigd kan worden en dat het gevolg is van een ernstige en ongeneeslijke psychiatrische aandoening. Ondraaglijk lijden volstaat op zich niet om euthanasie toe te passen. Het ondraaglijk psychisch lijden moet een objectiveerbare medische grondslag hebben.

De instemming met euthanasie bij een identiteitscrisis overschrijdt niet alleen de grenzen van de letter en de geest van de euthanasiewet, maar roept tevens de vraag op of hier niet de



© kos.

Worden hier niet stilaan de kiemen gelegd van dood op bestelling?

krijtlijnen die de samenleving trekt rond zelfbeschikkingsrecht worden overschreden. Men laat niet alleen de waarde van het zelfbeschikkingsrecht primeren op de waarde van de beschermwaardigheid van het leven, men geeft bovendien een zeer vergaande invulling aan de mogelijkheden van het zelfbeschikkingsrecht.

In de praktijk blijkt dat hulpverleners in de geestelijke gezondheidszorg, inclusief de artsen, het sowieso deontologisch en ethisch zeer moeilijk hebben met de toepassing van euthanasie bij psychiatrische patiënten. Bij deze casus zal die houding ongetwijfeld nog aangescherpt worden. Dat standpunt impliceert geenszins dat geen respect kan opgebracht worden voor personen die kampen met hun identiteit en via heelkundige weg een oplossing zoeken. Los van elke religieuze of filosofische opvatting is het de plicht van de samenleving deze personen op een zorgvuldige manier te begeleiden.

Perspectief van hoop

We moeten dus voorzichtig omgaan met de invulling niet alleen van het ondraaglijk psychisch lijden, maar ook van het zelfbeschikkingsrecht. De vlotheid waarmee euthanasie in de toekomst zal worden toegepast in combinatie met de vraag naar uitbreiding en verfijning moet ons als samenleving zorgen baren.

Worden hier niet stilaan de kiemen gelegd van dood op bestelling en wordt de aandacht niet meer en meer afgeleid van de alternatieve mogelijkheden zoals palliatieve zorg, inclusief palliatieve psychiatrische zorg, behandelingsmogelijkheden van psychiatrische aandoeningen, ondersteuning bij existentiële vragen, ... ?

Laten we de kunst om te behandelen, verzorgen, begeleiden, ondersteunen, ... niet zomaar ruilen voor een houding waar we te snel opteren voor euthanasie ingeval van levensmoeheid, uitzichtloosheid, We mogen geen samenleving creëren die al te vlug het perspectief van hoop laat liggen.

De Persgroep Digital. Alle rechten voorbehouden.